



Cvjetnica ili Nedjelja Muke zadnja je korizmena nedjelja. Činjenica je da polako odlaze u zaborav hrvatski kršćanski naziv za korizmene nedjelje prije Uskrsa: Čista, Pačista, Bezimena, Sredoposna, Gluha i Cvjetnica (koja zaboravu daje najjači otpor!). Mijenjajući nazive i dajući svoja tumačenja kršćanskim blagdanima poganstvo iznova kuca na kršćanska vrata! {npr. „Uskrs je proljetni blagdan“!}. Bogoslužje Cvjetnice ima dvostruki sadržaj: prvi, svečani Isusov ulazak u Jeruzalem („Hosana“!); drugi je pjevanje ili čitanje Muke Isusove („Raspni ga!“).

Službeni latinski naziv Nedjelja palmi ili Muke Gospodnje potječe od jeruzalemskih kršćana koji su se od 4. st. skupljali popodne toga dana na Maslinskom brdu izdašnije slaveći Službu Riječi a potom uvečer u procesiji s grančicama palmi i masline u ruci ulazili u Jeruzalem. Taj se vjernički običaj prakticirao u Rimu od 9.st. odakle se proširio po cijeloj Crkvi.

Zu blagoslovljene grančice, svijeće i procesije na Cvjetnicu vezani su brojni hrvatski kršćanski običaji (umivanje vodom u koju se prije stave latice cvijeća, pletenje „pomi“ u dubrovačkom kraju i tsl.) Porukama i dubokim značenjem bremenit je spomen na svečani Isusov ulazak u Jeruzalem na magaretu. Naviru u sjećanje brojni starozavjetni tekstovi o „mironosnom kralju“ koji krotko jaši na magaretu da uspostavi žuđeni Mir. Isus ulazi u Jeruzalem da u njemu proslavi s učenicima Pashu - prijelaz s ovoga svijeta u Božji svijet. Taj Isusov krotko pobjedonosni ulazak navještaj je njegove pobjede nad grijehom i nad smrću. Bogoslužni sadržaj Cvjetnice

snažno izražava samu bit tzv. vazmenog misterija(otajstva): kroz muku do pobjede, kroz smrt u život, poniženjem k uzvišenju. Nakana je svečanog ophoda i liturgijskog slavlja da se već na Cvjetnicu kroz sudjelovanje u našim srcima začne klica klicanja naše uskrsne noći. Poklik razdraganog naroda „Blagoslovljen Onaj koji dolazi...“! ponavljamo u svakoj sv. Misi. - Ovih dana razveslila nas je izjava pape Benedikta XVI. da se - ako pomno ispitamo okolnosti i činjenice optužbe, sudskog procesa i osude Isusa na smrt - ne može govoriti o kolektivnoj krivnji židovskog naroda za Isusovu smrt. I dok iznovice budemo pozorno slušali izvještaj o Muci Isusovoj, nemojmo se samo zgražati nad izdajom i kukavičkim ponašanjem Isusovih učenika, Pilatovim pranjem rukujzmanipuliranoj (manjoj) skupini židovskog naroda ... Potražimo u sebi ne samo sućutnika nego i krivca. Naime, borili smo se bezobzirno za novac kao Juda, višekratno zatajili Isusa kao Petar, pravili se nedužni i prali ruke kao Pilat, otresali se križa kao Simeon, bili surovi, prosti kao vojnici,povodljivi za javnim mnijenjem kao svjetina, mahali glavom kao farizeji i govorili Isusu:"Ako si Sin Božji, siđi s križa...“! Po zlom životu i danas sudjelujemo u Isusovoj optužbi, osudi, patnji i smrti. Iz 2. st. poručuje nam Djelo Ivanovo:" On je u tamnici, u grobovima, u kladama za sužnje,vrijeđaju ga, vode parnicu protiv njega, jer s onima koji trpe trpi i On".

Dirljivu pak misao P. Wintera, Židova povezujemo i s našim nedužnim haškim uznicima:" Tužitelji su već davno umrli, svjedoci su pošli svojim kućama, sudac je napustio sudnicu, ali se Kristova parnica još uvijek vodi". Ostaje nam još da kliknemo Isusu starodrevnu(i): „Hosana“! što izvorno znači - Spasi nas!

Svima želimo plodonosne dane korizme, Velikog tjedna!